

Kære udvalg

Hermed et lille oplæg til L 68 med forbedringer til lovforslaget

Det er på tide, at der kommer et paradigmeskift. Tryghed og stabilitet i anbringelser, gives ikke ved, at man sikrer, at børn forbliver anbragt. Der er utallige undersøgelser, som viser, at man ikke kan måle nogen effekt af anbringelser. Det er primært fordi de oplever at bliver efterladt, at de i overgangen til voksenlivet står alene. Hvem anbringer en familie til dem, i voksenlivet?

I en helt ny VIVE rapport om cost-benefit analyse af tidlige indsatser for børn, har de fundet for stor usikkerhed til, at man kan konkludere, at tidlige indsatser SKAL indsættes, ellers tager børn skade. Dette støttes af flere moderne psykologer, som tager afstand fra den Bowlby baserede tilgang, at hvis ikke man gør det nu, så er skaden permanent. De fleste af os, har erindringer, som vi måske helst havde været foruden. Det værste en person har oplevet, er stadig det værste i verden, lige meget hvad. De fleste bygger videre og afstanden til de dårlige minder bliver større og større, mere og mere andet bygger ovenpå, indtil man skal tænke sig grundigt om, efter de minder, der før var meget voldsomme. Tænk bare på, da I selv og jeres første kæreste gik fra hinanden, det kan de fleste forholde sig til.

Nu er tiden til, at anbringelser ikke er permanente domme over familier. I årevis har familieretssystemet handlet "i barnets tarv" og lavede voldsomme domme, livstids domme. For når familier i årevis har været adskilt, og børnene bliver voksne, hvem er der så?

Familie er der altid, selv når de er irriterende. Selv når de er forkerte på den, så er det de færreste der bliver valgt fra. Det må og kan ikke være samfundets opgave at vælge, at børn ikke skal have kontakt med deres familie, at iscenesætte anbringelser, uden at sikre samvær.

Barnets tarv, er tabt i eftervirkningerne af Bowlbys simple teori, fordi den er så svær at modbevise. Det er ikke nødvendigt mere. Nu er det bevist, at man ikke kan måle effekt af tidlige indsatser, altså at man ikke kan være sikker på det virker. Så må vi prøve noget andet.

"Definitionen på sindssyge: At gøre det samme igen og igen og forvente et andet resultat"
Albert Einstein

Der er i dette lovforslag elementer, som yderligere sammensmelter den udøvende og den dømmende magt. Det må og skal fjernes inden lovforslaget godkendes.

Børn og familier i pressede situationer, har brug for tryghed, tillid til systemet og mulighed for at blive mødt, af professionelle mennesker.

Vi må som samfund tage ansvar, det er sikkert. Vi må tage ansvar fra barnet eller den unges perspektiv. Barnets tarv er ikke at påtvinge det voksne mener er rigtigt. Barnets tarv, er at inddrage det, forstå det og vise det, at hvis man ændrer sig, arbejder med sig selv, så kan man opnå at forholdene bliver bedre.

Jeg foreslår nogle ændringer, som med meget små snit, ændrer det nuværende lovforslag til, et der sikrer familierne viden om, hvor de skal forbedre sig, tryghed i at vurderingerne foretages af en autoriseret psykolog og med et udgangspunkt i at familierne skal sammenbringes så hurtigt, som indsatsen tillader.

Jeg foreslår samtidig, at der behandles samvær mellem forældre og barn eller ung i forbindelse med anbringelsen. Det er på tide, at vi får garanteret, at relationen mellem barn og forældre ikke bliver afbrudt.

Samtidig foreslår jeg en procedure ændring, så kommunen støttes af politi hver gang, de indtræder i boliger uden retskendelse. Så medarbejderne sikres fysisk, psykisk og juridisk. Så beboere og anbragte retssikkerhed garanteres efterprøvet, så snart det er muligt.

For læsevenlighedens skyld, så er alt jeg skriver herfra grønt. Det med sort er selve lovens ord, som jeg har ændret i forhold til det foreslåede.

§ 50

Stk. 3. Som led i undersøgelsen skal der finde en samtale sted med barnet eller den unge. Samtalen skal udføres af autoriseret psykolog. Samtalen kan undlades, i særlige tilfælde, hvor barnet ikke er i stand til at kommunikere. Samtalen kan finde sted uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver og uden dennes tilstedeværelse, når hensynet til barnets eller den unges bedste taler herfor.

Følgende udtages: Samtalen kan undlades, i det omfang barnets eller den unges modenhed eller sagens karakter i afgørende grad taler imod samtale gennemførelse.

Det er afgørende for børns retssikkerhed, at Dansk lov anerkender børn som selvstændige individer og sikrer dem indflydelse og anerkendelse jfr. Børnekonventionens Artikel 12 stk. 1-2.

Der skal tillægges vægt efter barnets modenhed, men barnet skal altid høres.

Det skal være en autoriseret psykolog, da en sådan burde have mulighed for at gennemskue, om barnet er blevet manipuleret til at sige noget bestemt m.v. En sagsbehandler er ikke uddannet til, at forholde sig til barnets indre verden sammen med det talte, for at sikre, at barnet reelt bliver hørt (også nonverbalt) må vi sikre samtalen udføres af en aut. Psykolog.

Stk. 4. Iværksætter kommunen en psykologisk undersøgelse af forældrene, skal undersøgelsen foretages af samme autoriseret psykolog som i stk 3. Undersøgelsen skal afdække ressourcer hos familien, samt tydeligt tilkendegive om, der er forhold, som har betydning for barnet eller den unges udvikling og helbred. For unge, der er fyldt 15 år, skal undersøgelsen afdække de særlige forhold, der skal indgå ved valg af indsats for denne aldersgruppe, jf. §§ 52, 76 og 76 a.

Det må være afgørende for børn og familiers retssikkerhed, at den undersøgende psykolog får den viden, der skal til, for at udtale sig informeret om familiens forhold, herunder barnets behov, forældrenes behov, ressourcer i det nære netværk etc. Dermed kan den professionelle vurdering bedre underbygges.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen skal som led i undersøgelsen give den tilknyttede autoriserede psykolog viden, indhentet fra relevante fagpersoner herunder; sundhedsplejersker, pædagoger, psykologer, lærere eller andre. Hvis det er nødvendigt, skal kommunen lade barnet eller den unge undersøge af en læge. Kommunalbestyrelsen skal på foranledning af den autoriserede psykolog indhente udtalelser fra relevante fagpersoner eller fra barnet eller den unges netværk.

Kommunalbestyrelsen skal forpligtes til at videregive relevant information, så den professionelle vurdering bliver så solid så muligt.

Stk 6. Kommunalbestyrelsen bestiller en psykolog udtalelse via henvisning til egen læge jfr. Stk 3 og 4. Kommunalbestyrelsen forpligter sig, til at acceptere det frie valg, så familier har mulighed for, at blive afklaret hos psykologer de eller deres børn allerede har forløb hos.

Enhver psykolog vil kunne fortælle, at en tvungen klient ikke hurtigt kan afklares. Frivilligt valg fordrer altid, mere samarbejdsvilje. Hvis familien som helhed føler sig trykke, så vil der være færre klager og mere

effektivitet hos sagsbehandler, der så kan sammenfatte og ikke skal stå med vurderinger, som reelt ikke er en del af deres kompetencer.

§ 59. En indstilling om anbringelse uden for hjemmet efter § 58 skal omfatte

1) (ingen ændring)

2) En handleplan for, hvordan forældrene under anbringelsen, støttes og tilbydes hjælp, jfr. Denne eller anden relevant lov – til at anbringelsen kan bringes til ophør. Herunder kan der ved dom eller lignende, skrives ikke før fængselsstraf er ophørt og behandling jfr. Xxx er gennemført tilfredsstillende.

3) (ingen ændring)

4) En samværsaftale, så kontakten mellem barn og forældre sikres ubrudt og iværksat med det samme.

Det er lige så vigtigt for barnet eller den unge, at forældrene får mulighed for at lære og ændre sig. Specielt i overgangen til voksenlivet, er det vigtigt for anbragte, at de har en stabil biologisk familiekontakt.

Vi må garantere, at handleplan for forældrene sidestilles med handleplan til barnet eller den unge. Alternativt kan de 2 sammenføres, så hele familien er omhandlet i en "familiehandleplan" så det er tydeligt, hvad der skal arbejdet med hollistisk set, for at kunne "opfylde" de krav der skal til for at sammenføre familien igen.

Samværsaftalen er et vigtigt element, for barnet eller den unge, så det ikke føler sig efterladt. Jeg opfordrer til, at i tvivlstilfælde om barnets tarv og samvær, så brug overvåget samvær. Det kan give et godt billede af, om der er ændringer i samspillet, når det er etableret fra starten. Dermed sikres barnets ret til ubrudt kontakt med forældrene, samtidig kan det give motivation og direkte supervision til forældrehandleplanens opmærksomhedspunkter.

§ 64

I § 64 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Kommunen har mod behørig legitimation, med politiets bistand og uden retskendelse, adgang til et anbringelsessted efter § 66, stk. 1, for at eftersøge og medtage et barn eller en ung med henblik på at fuldbyrde en afgørelse efter § 69, stk. 3, eller efter § 24, stk. 1, jf. 14, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Stk 4. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om, at kommunen mod behørig legitimation, med politiets bistand og uden retskendelse har adgang til forældremyndighedens indehavers bolig og rum, når

- 1) adgangen til hjemmet sker som led i den børnefaglige undersøgelse efter § 50 eller den ungefaglige undersøgelse efter § 31 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og må anses for nødvendig for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på et barns eller en ungs sundhed eller udvikling, og
- 2) forældrene har modarbejdet, at en vurdering af barnets eller den unges støttebehov kan gennemføres med andre mere lempelige foranstaltninger.

Stk 5. Politiet yder bistand til kommunen ved udøvelsen af beføjelser efter stk. 2, 3 og 4. Politiet optager hændelsen på video, optager rapport, og indgiver den sammen med sagens akter til dommervagten, som retroaktivt afsiger dom om lovligheden. Børne- og socialministeren fastsætter efter aftale med justitsministeren nærmere regler i en bekendtgørelse om politiets bistand til kommunen.

Stk. 6. Justitsministeren udarbejder årligt en opgørelse over kommunernes anvendelse af bestemmelsen i stk. 5. Dermed kan rapportering i PolSat under egen registreringskode trækkes direkte sammen uden, at det kræver manuel fremsendelse fra kommunernes side af.

Det er meget vigtigt, at forstå den bemyndigelse der gives her.

Boligen er ukrænkeligt. Når denne form for bemyndigelse gives, så skal den snarest muligt undergives retslig prøvelse. Hvis der er sket en fejl i sagsbehandlingen, så er konsekvenserne for kommunens medarbejdere enorme. De tillægges direkte domsmyndighed til eksekvering af ransagning. De kan tilkalde politiet og bede dem om assistance til udførelsen af denne. Dermed kan de underlægges helt vanvittige strafammer. Medarbejdere fra kommunen må sikres både mod uretmæssige anklager, fysiske angreb, forhøjet straf risiko m.v.

Det skal optages, da politiet ikke umiddelbart har retslig hjemmel til ransagningen, der er ikke afgivet dommerkendelse. Alternativt kan der søges dommerkendelse inden, da vil almindelige regler gælde. Det skal dog fremgå med navn og id, hvem fra kommunen der gives tilladelse til i dommerkendelsen.

Vi må og skal holde den dømmende og den udøvende magt adskilt. Hvis kommunen gennem børne- og ungeudvalget eller en formandsbeslutning kan godkende en sådan tvangsflytning. Så må de ikke selv have lov til at udføre den. Helt simpelt fordi opdelingen af sådanne kompetencer netop er til for, at magten ikke bliver absolut.

Ombudsmandens udtalelse, som Social- og Indenrigsministeriet ligger til hovedgrund for denne lovændring var: 2016-41 Manglende hjemmel til at flytte barn med fysisk magt fra et anbringelsessted til et andet.

”Ombudsmanden udtaler, at anvendelse af fysisk magt er så stort et indgreb, at magtanvendelse skal have udtrykkelig hjemmel i lov. Ombudsmanden afviser derfor, at den konkrete magtanvendelse kan hjemles i almindelige retsprincipper og fortolkningsregler, herunder princippet om forholdets natur.”

Et så stort indgreb må og skal være opdelt og efterprøvet retslig kendelse, ellers har barnet eller den unge og den familie eller institution det skal flyttes fra, ingen retssikkerhed. Ellers er boligen ikke ukrænkelig.

§ 68

68, stk. 6-10, ophæves, og i stedet indsættes:

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen har pligt til at videresende en anmodning om hjemgivelse til behandling hos den myndighed, enten Ankestyrelsen eller ved retten, der har sagen under behandling. Såfremt der er lavet fejl, som den behandlende myndighed tidligt erkender, så skal hjemgivelsen selvfølgelig kunne iværksættes umiddelbart. Myndigheden der behandler sagen, kan helt reelt bedre træffe afgørelse hurtigt, om der er grundlag for midlertidig hjemgivelse, mens sagen færdigbehandles.

Stk. 7. Kommunalbestyrelsen kan afvise at behandle en anmodning fra forældremyndighedsindehaveren om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt efter

- 1) § 58, hvis mål i handleplanen jfr. § 59 stk 2 ikke er tilfredsstillende opfyldt, eller Handleplanen for forældrene, giver god mulighed for kontinuerligt at støtte forældrene til forbedring, dermed sikres også en kontinuerlig vurdering af, om forholdene hos forældrene forbedres, så anbringelsen kan bringes til ophør.

- 2) § 68 a, hvis der ikke er sket væsentlige ændringer af forholdene hos anbringelsesstedet, barnet eller den unge.

Stk. 8. Når kommunalbestyrelsen behandler en anmodning fra forældremyndighedsindehaveren eller den unge, der er fyldt 15 år, om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt efter § 58 eller § 68 a, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om hjemgivelse og hjemgivelsesperiodens længde, jf. stk. 2, hvis der er grundlag herfor. Hvis kommunalbestyrelsen ikke finder, at der er grundlag for at hjemgive barnet eller den unge, forelægges sagen til afgørelse i børn og unge-udvalget, jf. § 58 eller § 68 a.

Stk. 9. I alle tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt efter § 58 eller § 68 a, skal kommunalbestyrelsen umiddelbart orientere børn og unge-udvalget herom.

Stk. 11-14 bliver herefter stk. 10-13.

Loven skal afspejle os som samfund. Vi har på den ene side, brug for, som samfund, at holde ro og orden. Vi har brug for sikkerhed. Vi har brug for lederskab. Vi har brug for frihed, til at udfolde os som vi har lyst til.

Alle skal sikres, at reglerne gælder for alle.

Selve formålet med retslige sanktioner er, at folk skal mærke, at retfærdigheden sejrer og vide, at hvis de overholder reglerne, så er friheden stor.

Det skal også gælde for udsatte børn, unge og deres forældre. De skal tro på, at hvis de ændrer det, som samfundet har fundet forkert eller uacceptabelt, så kan de få sanktionerne fjernet. Det må være slut med livstidsdomme på anbringelser. Jeg opfordrer udvalget til, at tage ansvar for, at intet i loven er livstid. At samfundets normer er opnåelige og retfærdige. For alle.

Med venlig hilsen

Ole Bakkestrøm